

BEROEP IN CASSATIE

Verworpen op 10 maart 2009

Nr. van het arrest

Nr. 1218 Corr. Folio

Nr. 2003 CV 272 van het parket

Nr. van de griffie

**BEROEP IN
CASSATIE**

(bericht Pg 10/11)

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

1) , geboren te op
wonende te

2) , geboren te op
wonende te

beklaagden,
vertegenwoordigd door meester , advocaat aan de balie van

beklaagd van,
tussen 1 april 1997 en heden, meermaals, terwijl de feiten de achtereenvolgende
en voortdurende uiting uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze
toestand nog steeds voortduurt;

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

A. tussen 1 april 1997 en 29 april 1997,
met overtreding van artikelen, 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en van de artikelen 1, 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1977, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald een gedesaffekteerde landbouwerswoning te hebben herbouwd, en hierbij onder andere een voorgevel, een achtergevel en een bijgebouw gebouwd te hebben, in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat (prioritair gebied) en ondanks de weigering van de bouwvergunning op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd

toebehorende aan

B. tussen 30 april 1997 en heden,
met overtreding van artikelen 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 1, 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1977 de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlastelegging A;

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 27 mei 2003 door de beklaagden en dit tegen alle beschikkingen van het vonnis;
- 28 mei 2003 door het openbaar ministerie tegen beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 16 mei 2003, dat na tegenspraak zegt dat de feiten van de tenlasteleggingen sub A en B bewezen voorkomen en bij toepassing van art. 65 Sw. door één enkele straf te beteugelen zijn;
Derhalve,

Op strafrechtelijk gebied :

Veroordeelt beklaagden ieder uit hoofde van de tenlastelegging A en B samen tot:

- een geldboete van $200 / 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro of één maand vervangende gevangenisstraf;
- bijdrage : $10 \text{ euro} \times 5 = 50$ euro;
- vergoeding : 25 euro;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten : 138,19 euro;

Wat betreft de herstellvordering :

Beveelt de beklaagden de plaats in de vorige toestand te herstellen, dit betekent het afbreken van de ten onrechte uitgevoerde werken en het verwijderen van het afbraakmateriaal binnen een termijn van twaalf maanden, te rekenen vanaf huidige uitspraak;

Zegt dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval dat het vonnis niet vrijwillig werd ten uitvoer gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 65 § 2 van de wet van 29 maart 1962, op kosten van de veroordeelde die gedwongen wordt de uitgaven terug te betalen tegen overlegging van een staat op haar kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter, op verzoekschrift;

Veroordeelt beklaagden tot het betalen van een dwangsom, ten voordele van het Vlaams gewest, van drieduizend frank, hetzij 74,36 euro per dag vertraging bij niet vrijwillige uitvoering van het herstel der plaatsten in de vorige staat, binnen de gestelde termijn;

Zegt dat huidig vonnis zal worden vermeld op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de hypotheekwet voorgeschreven;

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging zoals door meester ter zitting ontwikkeld;

Gelet op de conclusie en stukken van beklaagden.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

De feitelijke en procedurele voorgaanden.

1. De eerste beklaagde, diende op 14 juni 1995 een bouwaanvraag in strekkende tot het "verhouden van een woonhuis" op het perceel gelegen aan de De volgende werken werden beoogd volgens in het onroerend goed dat volgens hem leegstond "van voor 1981": versterking van alle hoofdmuren in massief metselwerk met de nodige zorg voor drooglegging, volledige nieuwe daktimmer- en dakbedekking, nieuw rioleringssysteem, volledig nieuw binnen- en buitenschrijnwerk, volledige nieuwe elektrische installatie, nieuwe centrale verwarming, nieuw sanitair, moderne keuken,

thermische isolatie volgens de nieuwe normen, verdere afwerking zoals in elke nieuwbouw. Na ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar weigerde het college van burgemeester en schepenen de bouwvergunning bij besluit van 14 augustus 1995 omdat deze "oude landbouwerswoning" volgens het gewestplan gelegen is in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat waarin geen verbouwingen worden toegestaan en geen afwijkingen van het gewestplan mogelijk zijn. Bij besluit van 14 december 1995 verwierp de bestendige deputatie het administratief beroep van _____ om dezelfde redenen.

2. De eerste beklagde verklaarde dat de vorige eigenaars van het onroerend goed zijn ouders waren, meer bepaald _____ die op 11 juli 1996 is overleden en de tweede beklagde _____ De tweede beklagde bevestigde dat. Er werd een attest van notaris neergelegd voor de eerste strafrechter waarin wordt bevestigd dat de eerste beklagde _____ ingevolge een akte verleden op 10 januari 1997 eigenaar is geworden van het onroerend goed.
3. Op 29 april 1997 stelde de veldwachter ter plaatse vast dat de oude landbouwerswoning "spijts de weigering van de bouwvergunning" werd verbouwd aan "voorgevel, achtergevel en bijgebouw" zonder een voorafgaande bouwvergunning
4. De beklagde _____ verklaarde op 13 mei 1997: "het is juist dat ik verbeteringswerken heb uitgevoerd aan de voorgevel van het gebouw. De achtergevel en bijgebouw is door mij niet verbouwd, doch door mijn rechtsvoorganger in 1981. De door mij uitgevoerde werken zijn slechts instandhoudingswerken, mij ingegeven door een heffingsvoorstel inzake leegstand en verkrotting + gemeentebelasting inzake leegstand".
5. Bij brief van 4 juli 1997 aan de procureur des Konings vorderde de gemachtigde ambtenaar het herstel van de plaats in de vorige staat, dit is de sloping van de woning tot in de grond en het verwijderen van alle afbraakmaterialen, onder verbeurte van een dwangsom van 2.500 BEF per dag vertraging. De vordering draagt de volgende motieven: "Het is een flagrante schending van de voorschriften met betrekking tot de prioritaire gebieden. Het gebouw maakt deel uit van een bouwblok van vijf vrijstaande gebouwen aan dezelfde kant van de weg en aan de rand van het natuurgebied. Een bouwaanvraag ... werd geweigerd ... door het schepencollege. Het bij de bestendige deputatie ingestelde beroep ... werd verworpen. Het betreft hier immers geen verbouwing maar een herbouwen (= nieuwbouw) ... Het is een vervangingswoning die werd opgericht. Gans het gebouw werd uitgevoerd met spouwmuren. De binnenspouwmuren, alle binnenmuren, alle ondervloeren en gewelven zijn nieuw. De ondervloeren bestaan uit stortbeton. De gewelven zijn deels in gebakken potten tussen betonnen balken aangebracht met daarboven een betonlaag. Het andere deel heeft nieuwe houten gewelven. Alle binnenmuren zijn rode snelbouwstenen. Er waren leidingen aangebracht die nog zichtbaar zijn. Het dak is volledig nieuw. De voorgevel is ook gans nieuw. De buitenspouwmuur

van de linker en de achtergevel zouden behouden zijn, althans dit werd verklaard door de eigenaar. Bovendien werd de hoofdstructuur van het gebouw niet behouden. Het ontwerp is in strijd met het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van het decreet van 13 juli 1994 houdende wijziging van artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. Er kunnen in deze gebieden geen verbouwingen toegestaan worden."

6. De tweede beklagde verklaarde op 30 september 1997 dat de achtergevel werd gerenoveerd zonder bouwvergunning maar met de mondelinge toestemming van de burgemeester. In haar verklaring van 16 maart 1999 preciseerde zij dat zij en haar vooroverleden echtgenoot in 1980 instandhoudingswerken hebben uitgevoerd en dat zij toen begonnen zijn met de achtergevel omdat die in zeer slechte staat was. Verder: *"om de woning bewoonbaar te houden deden wij binnen ook herstellingswerken aan de bestaande muren... Op het gelijkvloers is er niets veranderd wat betreft de indeling, enkel op de bovenverdieping werden muren gemetst om het dak te ondersteunen, de bovenverdieping kan niet gebruikt worden als leefruimte gezien er geen verluchting of licht is, het doet dus enkel dienst als zolder zoals vroeger. Het dak werd vernieuwd met dezelfde pannen , en daar de voorgevel ook slecht was, werd deze met dezelfde stenen hersteld. Een groot gedeelte van de werken werden uitgevoerd naar aanleiding van het schrijven van de ruimtelijke ordening betreffende de bestrijding van de leegstand en verkrotting".* Zij wees er in die verklaring nog op dat zij voor de werken aan de achtergevel en de herstellingswerken aan de binnenmuren een mondelinge toestemming van de burgemeester hadden en dat zij daarvoor volgens die laatste geen bouwvergunning nodig hadden.
7. De eerste beklagde verklaarde nog op 15 maart 1999: *"het dak en de bijhorende binnenmuren onder het dak werden gedaan door mezelf sedert ik eigenaar ben geworden, tevens de verbouwing van de voorgevel. Het overige is gedaan door mijn rechtsvoorganger."*
8. Op 21 respectievelijk 23 februari 2000 werden de beklagden gedagvaard voor de correctionele rechtbank van Brussel. Zij worden vervolgd voor A) het herbouwen van een gedesaffekteerde landbouwerswoning, meer bepaald onder andere een voorgevel, een achtergevel en een bijgebouw te hebben gebouwd tussen 1 en 29 april 1997 en B) het instandhouden van die werken tussen 30 april 1997 "en heden" (lees: 14 februari 2000).
9. Op de inleidingszitting van 11 mei 2000 werd de zaak uitgesteld naar de zitting van 19 oktober 2000 teneinde de overschrijving van de dagvaardingsexploiten op het hypotheekkantoor te kunnen nagaan. Op die laatste zitting werd de zaak behandeld en in beraad genomen.
10. De eerste rechter heeft bij vonnis d.d. 16 mei 2003 elk der beklagden veroordeeld voor de tenlasteleggingen sub A en B verenigd tot een geldboete van $200/ 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro.

11. De herstellvordering werd bevolen meer bepaald de afbraak van de ten onrechte uitgevoerde werken en het verwijderen van het afbraakmateriaal binnen de twaalf maanden, te rekenen vanaf de uitspraak.
12. Op 27 mei 2003 tekenden beide beklaagden hoger beroep aan en dit tegen alle beschikkingen van het vonnis.
13. Dit hoger beroep werd gevolgd door het openbaar ministerie op 28 mei 2003.

De omstandigheid dat de eerste beklagde tegen de weigering van de Bestendige Deputatie om een regularisatievergunning te verlenen een annulatieberoep zou ingediend hebben bij de Raad van State (waarvan geen enkel stuk voorligt), vormt geen wettelijk beletsel voor het uitoefenen van de strafvordering nu deze gestoeld is op een overtreding van een verbod.

De eventuele onwettigheid van de regularisatieweigering heeft niet tot gevolg dat de uitgevoerde werken als vergund worden aangezien (zie: Cass. 27 maart 2001)

De opgeworpen onwettigheid van de bestreden regularisatieweigering is voor de beslissing over de strafvordering en de herstellvordering irrelevant.

~~Op het door de eerste beklagde geformuleerde voorstel tot uitstel van de huidige zaak in afwachting van de uitspraak van de Raad van State, wordt niet ingegaan.~~

Wat betreft de strafvordering.

Terecht werpt tweede beklagde op dat geenszins vaststaat dat zij zich schuldig gemaakt heeft aan de haar ten laste gelegde feiten.

Het staat vast dat de eerste beklagde sinds 10 januari 1997 eigenaar was van het kwestieuze onroerend goed.

De wederrechtelijke werken en instandhouding ervan hebben betrekking op werken uitgevoerd en instandgehouden na 10 januari 1997 en nergens blijkt dat moeder zou hebben deelgenomen als niet-eigenaar aan deze werken noch dat zij in die periode nog enige zeggingschap zou hebben gehad over het goed.

De tweede beklagde wordt dan ook vrijgesproken.

De feiten van de tenlasteleggingen sub A en B zijn bewezen gebleven in hoofde van de eerste beklagde na onderzoek van de zaak door het hof.

De ten laste gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 & 1 - 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd laatst bij decreet van 10 maart 2006 hierna genoemd DORO.

Het staat vast dat de constructie, die het voorwerp is van de verschillende tenlasteleggingen, ten tijde van de geïncrimineerde periode gelegen was in natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat volgens het verordenend gewestplan (K.B. d.d. 7 maart 1977).

De eerste beklagde betwist ten onrechte dat zijn eigendom in natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat ligt en stelt dat dit in werkelijkheid woongebied is.

Noch uit zijn bouw aanvraag, noch uit de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van 14 augustus 1995, noch uit opmerkingen van de eerste beklagde geformuleerd naar aanleiding van een openbaar onderzoek van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan blijkt dat zijn eigendom zou liggen in woongebied.

De bestemming van het gebied in het gewestplan heeft een verordenend karakter tot zij door andere plannen kunnen worden vervangen na een herziening (art. 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22.1.1996).

Er is dan ook geen reden de behandeling van deze zaak uit te stellen op een latere zitting of sine die "tot de stedenbouwkundige situatie van de eigendom van eerste beklagde in overeenstemming wordt gebracht met de realiteit", zoals gevorderd door de eerste beklagde.

Het beweerde klimaat van onbehoorlijk bestuur vanwege de overheid, noch het onwettig stilstaan van de overheid wordt niet aangetoond.

Het kan niet ernstig betwist worden dat de "verbeteringswerken" waarover de eerste beklagde gewag maakt in zijn eerste verklaring niet beperkt bleven tot "instandhoudingswerken" aan de voorgevel.

Bij vergelijking van de foto's van de gevels gevoegd bij de aanvraag van een bouwvergunning (ingediend op 14 juni 1995) en met deze gevoegd bij het aanvankelijk proces-verbaal, blijkt duidelijk dat : de werken aan de achtergevel niet dateren van 1981 en niet beperkt waren tot instandhoudingswerken, de werken aan de voorgevel evenmin beperkt waren tot instandhoudingswerken.

Rekening houdend met de aard en omvang van de door eerste beklagde uitgevoerde werken (zoals opgesomd hierboven in de motivering van de herstellvordering) kan er geen sprake zijn van "verbouwen" van de woning maar wel van "herbouwen" (= nieuwbouw) en blijkt duidelijk dat deze werken daarenboven verder reikten dan het uitvoeren van instandhoudings -en onderhoudswerken die betrekking hadden op de stabiliteit van een vergunde woning (zoals bedoeld in art. 195 bis en quinquies van het Doro).

De redelijke termijn zoals bepaald in artikel 6, eerste lid E.V.R.M. werd te dezen overschreden omwille van de termijn die is verstreken tussen het hoger beroep van de beklagden op 27 mei 2003 gevolgd door het hoger beroep van de procureur des Konings op 28 mei 2003 en de dagvaarding op vraag van de Procureur-Generaal van de beklagden d.d. 21 november 2007 voor dit hof, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling.

Het is evenwel mogelijk gebleven de beklaagden een eerlijk proces te garanderen, ongeacht de sedert het plegen van het misdrijf verstreken tijd, onder meer omdat door de termijnoverschrijding geen bewijsmiddelen zijn teloorgegaan en de verdediging op geen enkele wijze werd beperkt of bemoeilijkt.

Het komt gepast voor in hoofde van de eerste beklaagde de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

Wat de herstelvordering betreft:

Luidens artikel 198bis, eerste lid, DORO treden de bepalingen met betrekking tot het eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 149, §1 pas in werking nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijke reglement is goedgekeurd (in casu 16 december 2005). Artikel 198bis, tweede lid, DORO bepaalt dat de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluitend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog "kan" voorleggen voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Uit die bepalingen volgt niet dat de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog voor eensluitend advies "moet" voorleggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (Cass. 5 september 2006,

Voor de beoordeling ervan acht het hof het niet nodig om de herstelvordering voor advies, laat staan een "eensluitend" advies, voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid die een orgaan van het actief bestuur is. Het hof beschikt over voldoende gegevens om de herstelvordering te beoordelen. De herstelvordering is reeds het voorwerp geweest van een opportuniteitsoverweging door de terzake bevoegde instanties (de gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur).

De herstelvordering is een vordering tot teruggave en heeft derhalve een burgerlijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin Cass. 22 februari 2005,

Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin Cass. 22 februari 2005, Uit het burgerlijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsoverdracht tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv., omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 44 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstelvordering initieel op grond van artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, en vervolgens artikel 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (opgeheven bij artikel 171 DORO decreet), thans op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin Cass. 9 september 2004, Arbitragehof nr. 28 april 2004). Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan (Cass. 22 februari 2005, Cass. 2 maart 2004, Arbitragehof nr. 28 april 2004). Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan (Cass. 22 februari 2005, Ten onrechte houdt beklagde voor dat dit een onteigening is waarvoor een vergoeding dient betaald te worden.

De beklagden leggen geen kennisgeving aan de stedenbouwkundige inspecteur voor van de vrijwillige, al dan niet volledige, uitvoering van het gevorderde herstel. Er ligt geen proces-verbaal voor van vaststelling door de stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel als bedoeld in artikel 152 DORO.

Aan het hof komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin, o.m.: Arbitragehof nr. 1 maart 2005; Cass. 15 juni 2004, en R.v.St., nr. 2 april 2004). Het komt het hof niet toe om een niet gevorderde meerwaarde op te leggen in plaats van het gevorderde herstel van de plaats in de vorige toestand.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. De feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering is niet betwistbaar (in casu niet regulariseerbare inbreuken in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde) en is op zich een afdoende motivering (in dezelfde zin: Cass. 6 juni 2006, Cass. 4 december 2001, R.W. 2001-02, 1353, conclusie De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd worden (Cass. 16 december 2003, T.R.O.S 2004, 229). Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklagde kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering. Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendning (in dezelfde zin: Cass. 3 maart 2004,

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt dat een overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat geen herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan worden bevolen.

In het door de beklagde aangehaalde arrest komt het E.H.R.M. wel tot de conclusie dat de herstelmaatregel uit het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals reeds meermaals gewijzigd, als een straf in de zin van het E.H.R.M. kan worden aangezien, waarop de redelijke termijn van toepassing is, maar wordt geenszins de regel van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering volgens dewelke de teruggave - en dus de herstelmaatregel - ook in geval van overschrijding van de redelijke termijn nog steeds moet worden bevolen, in vraag gesteld. Integendeel, in de zaak komt het E.H.R.M., na te hebben vastgesteld dat de gewraakte constructie zonder de vereiste vergunning was opgericht en tot op heden wegens strijdigheid met het

vigerend bestemmingsvoorschrift volstrekt onvergundbaar is gebleven, tot de conclusie dat het legitiem doel van de opgelegde maatregel, met name de handhaving van een bouwverbod in bosgebied tot een onmiskenbaar voordeel strekt voor de goede ruimtelijke ordening dat bovendien opweegt tegen de ongemakken die de veroordeelde als gevolg van deze maatregel ondervindt, zelfs in het licht van het lankmoedig optreden van de bevoegde overheden in het algemeen en het tijdsverloop tussen de initiële oprichting en het bevel tot herstel in het bijzonder.

De internrechtelijke kwalificatie van de herstellvordering blijft, ook na het ongewijzigd : meer bepaald een burgerlijke maatregel, die trouwens ook voor de burgerlijke rechter kan gevorderd worden.

Een straf in de zin van art. 6 E.V.R.M. is daarom geen straf in de zin van art. 7 E.V.R.M. en dus van art. 12 en 14. G.W..

De per inbreuk gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagden niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hen er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen :

- 24 van de wet van 15 juni 1935;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 21 ter van de Wet van 17 april 1878, voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;
- 6 E.V.R.M.
- 77 van het K.B. van 27 april 2007;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Op strafrechtelijk gebied:

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

- voor wat betreft beklagde

Spreekt de beklagde vrij voor alle tenlasteleggingen.
Ontslaat haar van rechtsvervolging.

Laat de kosten van beide aanleggen in hoofde van deze beklagde ten laste van de Staat; deze in eerste aanleg vastgesteld op 61,20 euro (dagvaarding) en deze in graad van beroep op nul euro.

- voor wat betreft beklagde

Zegt voor recht dat de eerste beklagde veroordeeld wordt bij eenvoudige schuldigverklaring.

Veroordeelt de eerste beklagde in de kosten van beide aanleggen, deze in eerste aanleg vastgesteld op 70,87 euro en deze in graad van beroep op 119,11 euro.

Legt hem bovendien bij toepassing van het K.B. van 29 juli 1992, zoals vervangen bij art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 een vergoeding op van 29,30 euro.

Houdt de burgerlijke belangen aan.

Wat de herstellvordering betreft:

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

BEVEELT op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur (voorheen de Gemachtigde Ambtenaar) het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van twaalf maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het slopen van de woning tot in de grond en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het perceel, onder verbeurte van een dwangsom van € 74,36 per dag vertraging.

ZEGT VOOR RECHT dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de heer _____ op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **27 oktober 2008**, waar aanwezig waren :

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
e.a. adjunct-griffier.